

Turbuly Lilla

Villám gazdit keres

bábjáték

Készült a Líra és Logika Teátrum Írta és
Rendezte című felolvasószínházi sorozatába

Szereplők

Villám – kutya, mudi, báb

Vanda, kislány – élő szereplő

Pamacs, Vanda cicája – báb

Aranysakál – báb

Vadmacska – báb

Sün úr - báb

1. jelenet

Erdő széle, sötét vagy félhomály. Gépkocsi hangok: egy autó lassít, megáll, ajtónyitás majd csapódás hallatszik, aztán az autó felpörgő kerekekkel elhajt. Villám, a kölyökkutya begurul/beesik a színpadra. Először szinte megdermed, csendben fekszik, aztán lábra áll, próbál az autó után szaladni, végül kimerülten leül és sírni kezd. Szünetekkel tőszavak szakadnak ki belőle.

Villám:

Hol?... Anya!... Sötét... Félek... Hová?... Anya! ... Gyere... Hideg... olyan hideg... Anya!... Nem voltam rossz... Ugye, Anya?... Gyere... Mikor? ... Anya... hol vagy?

Idegesen rohangál körbe-körbe, végül leül, és nyüszkődve elalszik. Visszaálmodja magát az anyukája és a testvére mellé, az alomba, álmában egy életerős, vidám kiskutya játékait, testvérharcait éli újra:

Enyém! Enyém! Menj odébb! Nesze! Micsoda? Gyomron boksoltál?! Engem? Nesze! Hamm! Nesze, nesze! Most mit vagy úgy oda? Gyomrozni ér, fület harapdálni nem? Mész árulkodni? De anya, én nem is... csak összenyalztam egy kicsit... egész kicsit... piszkos volt a füle, azért... csak megmosdattam... te is szoktad... Jól van, többet nem! Na, ne sírj! Játsszunk! Kergetőset! Most mi van? Jó, futok én! Hú, de lassú vagy! Így unalmas... Birkózzunk! Igen, anya, semmi gyomrozás, semmi harapás... Gyere, tesó! Úgy meggyömösöllek, de úgy!... Én nyertem! Én nyertem! Jó, akkor döntetlen... de csak majdnem! Hú, de éhes vagyok! Gyerünk anyához, vacsora! (*cuppog, tülekedik*) Még! Édes! Finom! Meleg! Még! Na, még egy kicsit! Csak egy kicsit! Éhes vagyok! Még mindig éhes vagyok!

Felébred.

Éhes vagyok... Hallod, anya? Annyira éhes vagyok...

Sötét.

2. jelenet

Villám bóklászik az erdőben, ágakat, fűcsomókat rágicsál. Ha valami gyanús zajt hall, megijed. Végül leheveredik egy avardombra, majd ugyanazzal a lendülettel felpattan.

Villám:

Au! Mi ez? Hú, de megszúrt!

Sün úr(*előmászik az avardomb alól*):

Elnézését kérem, fiatalúr, de meg kell jegyeznem, hogy ártatlan vagyok ebben a kis...hm... közjátékban, ugyanis ön heveredett rám. Természetesen ön sem tehet róla, hiszen nem volt tudomása arról, hogy itt szunyókálok. Mindazonáltal mélységesen sajnálom, ha hm... hátsón böktem.

Villám:

Mindazonáltal? Fiatalúr? Az meg ki?

Sün úr:

Természetesen ön.

Villám:

Önt se ismerem. Meg a fiatalurat se.

Sün úr:

Eddig még valóban nem volt szerencsém. Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Sün Henrik. Okleveles rovarász. Ön pedig ön. És a fiatalúr is.

Villám:

Szóval a fiatalúr is ön. Nem nagyon értem.

Sün úr:

Nos, én már egy nagyon öreg sün vagyok. A mi időnkben még így szólítottuk meg az ifjabbakat. Fiatalúr, kisasszony, uram, asszonyom, miegymás. Ha nem tévedek, egy ifjú mudihoz van szerencsém. Bár az ebek nem tartoznak a szakterületemhez. Rovarász vagyok, mint mondtam.

Villám:

Miász?

Sün úr:

Rovarász. Rovarokkal foglalkozó tudós.

Villám:

Én meg egy kiskutya vagyok. Akinek eltűnt az anyukája és a testvére... Akit kidobtak egy kocsiból. Aki éhes. Aki fázik. Aki ...hüpp... hüpp...aki sír...

Sün úr:

Ejnye, ejnye fiatalúr, akarom mondani, kiskutya, ne itassa itt az egereket. Mindjárt keresek valami ennivalót a kamrácskámban.

Beletúr az avarhalomba, kihalászik egy gilisztát.

Egy finom gyűrűsféreg?

Villám:

Pfúj!

Sün úr újra keresgél, előhúz egy sáskát.

Sün úr:

Egy ízletes ízeltlábú?

Villám:

Nem szeretem...

Sün úr tovább kotorászik.

Sün úr:

Mi legyen? Mi legyen? Lássuk csak... Egy kis kenyérhéjat és némi almát tudok felajánlani.

Villám:

(mohón rágni kezd) És egy kis tej? Annyira szeretnék egy kis tejet...

Sün úr:

Azzal sajnós nem szolgálhatok. A sünök a közvélekedéssel ellentétben nem szeretik a tejet. Sőt! Kifejezetten utálják, ha szabad ilyen nyersen fogalmaznom. De ha beletúrja magát ebbe a jó, vastag avarba, nem fog fájni. Így ni, látja? *(befészkei magát az avarba, onnan pislog ki, Villám is követi a példáját).*

Villám:

Nem olyan puha, mint anya... Ha hozzábújtam, sose fáztam. Hadd bújjak egy kicsit hozzád! ...

Sün úr:

Ezt sajnálatos módon...

Villám:

Aú! Ez fáj!

Sün úr:

... nem tudom ajánlani.

Villám:

Mért szúrtál meg?

Sün úr:

A legkevésbé sem állt szándékomban, fiatal barátom. Tüskéim tehetnek róla, nem magam. A sünök így születnek. Tüskével.

Villám:

De miért?

Sün úr:

Hogy megvédhessük magunkat. Ne értsen félre, nem öntől, akarom mondani egy kiskutyától. A barátságatlanabb vadállatoktól. Nagyon hasznos tud lenni egy ilyen tüskekabát, higgye el kisbarátom. *(izegni, mozogni kezd)* Hopp! Itt a fülem

mögött! Jaj! Aztakutyafáját! Bocsánat, de attól félek, elvesztem a jómodorom!
Megőrülök! Borzalmasan viszket! És nem érem el!

Villám:

Mi viszket?

Sün úr:

Az egyik tuském. Ki akar potyogni.

Villám:

Kipotyogni?

Sün úr:

Úgy ám. Időnként kipottyan egy-egy, ahogy a kutyák szőre is hullik. Aztán új nő helyette. *(izeg, mozog, nem éri el)* Csak ne viszketne ennyire ez a fránya... Hm. Bocsánat, nem kellene ilyeneket mondanom... de ez a huncut túske! Segítene rajtam, kis barátom? Szépen kérem.

Villám:

De hogyan?

Sün úr:

Húzza ki azt a tuskét *(mutogat a füle mögé, Villám megpróbál segíteni)*! Nem azt! Jobbra! Nem! Balra! Eggyel hátrébb! Bocsánat, mégsem, eggyel előrébb! Igen! *(Villám végül kihúzza a tuskét, Sün úr megkönnyebbülten sóhajt.)*
Köszönöm, hálásan köszönöm! Egész éjjel nem hagyott volna aludni.

Villám:

Ügyes vagyok?

Sün úr:

Kétség kívül.

Villám:

Bátor vagyok?

Sün úr:

Úgy bizony. Jutalmul odaadom ezt a tüskét. Tegye el jól, lehet, hogy egyszer még hasznát veszi.

Villám:

Köszönöm. Ide rejtem a bundámba.

Sün úr:

Csak óvatosan. Nehogy saját magát szúrja meg vele! És most aludjunk! De figyelmeztetnem kell, hogy én csak tavasszal fogok felébredni. Eljött a téli álmom ideje. Reggel egye meg a maradék kenyérhéjat és almát, és induljon tovább. Jön a tél, hó lesz és hideg, nem talál ennivalót az erdőben. Keresnie kell valakit, aki befogadja.

Villám:

De én az anyukámhoz...

Sün úr:

Tudom, kis barátom. De jól jegyezze meg: a kutyák, ha felnőnek, gazdát kell, hogy keressenek maguknak. Egy embert.

Villám:

A gazda nem jó! Elvett az anyukámtól és kidobott!

Sün úr:

Van ilyen is, meg olyan is. Rossz gazda is, meg jó is.

Villám:

Akkor már soha nem láthatom az anyukámat?

Sün úr:

Talán egyszer majd igen. Addig is minden nap gondolhat rá, és akkor kicsit olyan lesz, mintha együtt lennének.

Villám:

Mindig rá gondolok, de nem olyan...

Sün úr:

Most még nem, de azért ne hagyja abba a rá gondolást.

Villám:

Nem is tudnám. És ez majd segít?

Sün úr:

Idővel, talán... De addig is: egy ilyen helyes fiatalúr, akarom mondani kölyökkutya, talál majd jó gazdát magának, megígérem. Csak ügyesnek és bátornak kell lenni. És most jó éjszakát! *(beletúrják magukat az avarhalomba)*

3. jelenet

Hajnalodik, de még látszik a telihold. Villám előbújik az avarhalomból, elrágcsálja a kenyérhéjat, és fejét lógatva útnak indul. Messziről vonyítás hallatszik, felfigyel rá, tétovázik.

Villám:

Anya? Nem, nem lehet. Neki más a hangja... Sokkal szebb. Sokkal kedvesebb. Akkor egy másik kutya... Lehet, hogy tudja, merre lakunk? Lehet, hogy visszavezet anyához?

Futni kezd a hang irányába, és egy tisztás szélén meglátja a holdra vonyító arany sakált. Megtorpan, aztán lassan közelebb óvakodik. A sakál abbahagyja a vonyítást, szimatolni, majd morogni kezd.

Sakál:

Kutyaszagot érzek! Sőt! Emberszagú kutyaszagot érzek! Utálok! A kutyaszagot. Kétszeresen utálok az emberszagú kutyaszagot! A szaguknál már csak a kutyákat utálok jobban! Annál jobban meg csak az emberszagú kutyákat! És a legeslegesleg jobban az embereket!

A Sakál egyetlen ugrással ott terem Villám előtt, és rávicsorog. Villám menekülne, de szinte megdermed a félelemtől, és remegni kezd. Közben biztatja magát.

Villám:

Ü...gyes vagyok... Bá...bá...tor vagyok... Ügyes va...va...va...gyok,
b...b...bá...

Sakál:

(vésztől nyugalommal)

Ügyes vagy? Bátor vagy?

Villám:

I...i...i...gen. A...azt hiszem... egy...ki...ki...csit.

Sakál:

Tévedsz, haver. A kutyák gyávák. Az ilyen... kutya... meg még annál is gyávábbak.

Villám:

(sírósan) De én nem is vagyok... kutya...

Sakál:

Hát akkor mi vagy, te törtyű, te törtyűtörtyű?!
Hát akkor mi vagy, te törtyű, te törtyűtörtyű?!
Hát akkor mi vagy, te törtyű, te törtyűtörtyű?!

Villám:

(pityeregve) Ne...hem... vagyok törtyű... törtyűtörtyű. Kutyamutya vagyok.

Sakál:

Hát ez az! Még kutya se! Csak egy kutya...
Hát ez az! Még kutya se! Csak egy kutya...
Hát ez az! Még kutya se! Csak egy kutya...

Villám:

De hát te is kutya vagy! Azt hittem... azt hittem segítesz nekem.

Sakál:

(felháborodott horkanással) Még hogy én! Kutya! Ekkora sértést! Ekkora pofátlanságot! Hát keresztbeharapnálak, ha nem utálnám még a szagodat is!
(kihúzza magát) Sakál vagyok! Aranysakál! De neveznek nádi farkasnak is!
Meg toportyánnak!

Villám:

Bocsánat. Csak azért gondoltam, mert egy kicsit hasonlítottunk.

Sakál:

Te?! Énrám?! Hát nem látsz a szemedtől?

Villám:

Nem akartalak megsérteni. Nem tudnál esetleg... segíteni?

Sakál:

Segíteni? Én?? Egy kutyának??

Villám:

Hogy hazataláljak. Az anyukámhoz. (*pityereg*)

Sakál:

Tessék! Ilyenek vagytok ti, kutyák! Egy kissakál nem bög. Egy kissakál összeszorítja a fogát, és harcol!

Villám:

Akkor is, ha egészen kicsi? Ha ilyen kicsi, mint én?

Sakál:

Akkor is! Egy ekkora sakál már nem lóg az anyján! Vadászik! Harcol! Megszerzi magának az ennivalót!

Villám:

De én nem tudok vadászni. És a tejet szeretem.

Sakál:

Tejet? Az csak a kölyköknek való! Anyád se azt evett!

Villám:

Az igaz...

Sakál:

Na ugye!

Villám:

... ilyen kis jó szagú nemtudommiket.

Sakál:

Táposcsirke! Ti nem vadásztok! Várjátok, hogy a gazda megetessen! Odaöntse elétek a tápot! Ahelyett, hogy megszereznétek magatoknak a zsákmányt! Egy finom tyúkocskát! Desszertnek egy mezei pockot! Az ám a jó falat!

Villám:

Úgy érted, hogy... élve megeszed őket?

Sakál:

Élve? Hogy te milyen buta vagy! Előbb le vadászom, így *(eljátssza a vadászatot)* és szét—mar---can—go---lom *(ezt is eljátssza)*. Aztán eszem meg! Tudod mit, te vakarcs! Hátha lehet még belőled valami! Nekem már kopnak a fogaim, el is hullott pár belőlük. Ha itt maradsz mellettem, kinevelem belőled a kutyaságot, és megtanítalak vadászni! Aztán megosztozunk a zsákmányon! Kapsz belőle... egy negyedét... nem, az sok lesz... szóval egy kicsikét. De vigyáznod kell, nehogy a szél felém hozza azt a bűdös kutyaszagodat! Megértetted? Mindig úgy kell állnod, hogy feléd fújjon a szél!

Villám:

De én egyáltalán nem szeretnék vadászni... *(hátrálni kezd)*

Sakál:

Neeem?!

Villám:

Se marcangolni... *(tovább hátrál)*

Sakál:

Seem?!

Villám:

Inkább csak így kergetőznék... meg terelgetném az állatokat... *(még mindig hátrál)*

Sakál:

Te hálátlan! Te ember rongya! Takarodj a szemem elől, mert mindjárt téged
isszétmarcangolok!

Villám futni kezd, a Sakál üvölt utána, Villám fut, fut.

4. jelenet

Villám lihegve megáll, leheveredik. A színpadra besántikál a Vadmacska.

Vadmacska:

Jaj, de fáj! Jaj, de szúr! Te sehonnai! Te bitang! Te átkozott!

Próbál három lábon ugrálni.

Azt hitted, túljársz az eszemen?! Jajjj! És... túljártál! Csak kapjalak egyszer a
karmaim közé! Százszor adom vissza! Ezerszer megbánod! Beledöngöllek a
vadrózsabokorba!

Villám:

(rémülten) De én nem csináltam semmit!

Vadmacska:

Ki szólt hozzád?!

Villám:

Csak mert... azt mondtad, hogy beledöngölsz a rózsabokorba...

Vadmacska:

Szerinted te egér vagy?

Villám:

Szerintem nem. Én egy kiskutya vagyok... Ügyes meg bátor kiskutya... ha
éppen nem vagyok elveszve.

Vadmacska:

Ki nem állhatom a kutyákat!

Villám:

Miért? Nálunk volt egy cica...

Vadmacska:

Cica?! Jól hallottam?! Te lelicáztál?Engem?!

Villám:

Ööööö... Azt hiszem. Baj?

Vadmacska:

Baaaaj?! Csak annyira, mintha lelicáznál egy leopárdot. Egy tigrist. Egy oroszlánt!

Villám:

Bocsánat. Én azt hittem, hogy a cicákat cicának hívják. Vagy esetleg macskának.

Vadmacska:

V...A...D. VADmacskának. Ha belemegy abba a buta kutyafejedbe. Egy vadmacska olyan messze van egy nyamvadt házimacskától, mint te egy farkastól. Világos?

Villám:

Azt hiszem... Szóval te itt élsz az erdőben, és nincs gazdád.

Vadmacska:

Méghogy nekem! Gazdám! Az csak az anyámasszony házimacskáknak van. A pamlagcicusoknak! A dorombgépeknek! Meg az olyanoknak, mint te!

Villám:

Nekem nincs. Volt, de kidobott. Sün úr azt mondta, keresnem kell egy másikat.

Vadmacska:

És itt keresed, te buta? Az erdőben?

Villám:

Én csak megyek. Meg megyek. Meg megyek. És még mindig az erdőben vagyok. Nem tudnál segíteni, hogy merre találok egy gazdát?

Vadmacska:

Tudom is én! Örülök, ha nem látok embert!

(lépne egyet, de megint beleáll a fájdalom a lábába, leül. és ügyetlenül megpróbálja kihúzatni a tüskét a talpából)

Te fél fogamra való! Te gyalázatos! Becsaltál a vadrózsabokorba?! De várj csak! Legközelebb észre sem veszed, és már be is kaplak!

Villám:

Azt sem tudom, melyik a vadrózsabokor!

Vadmacska:

Ki beszél itt rólad? Az az átkozott egér volt!

Villám:

Megpróbáljam kihúzni?

Vadmacska:

Majd pont te! *(tovább próbálkozik, de sikertelenül)* Na jól van, tegyél egy próbát!

(Villám is próbálkozik, de nem sikerül neki se.)

Jajj! De ügyetlen vagy! Ahelyett, hogy kihúznád azt a tüskét, még mélyebbre nyomod!

Villám:

Eszembe jutott valami! *(előhalássza a bundájába rejtett süntüskét)* Sün úrtól kaptam. Ezzel talán sikerül! *(újra a Vadmacska talpa fölé hajol, és néhány próbálkozás után, miközben a Vadmacska folyamatosan jajgat és sziszeg, kihúzza a tüskét, amit odamutat a Vadmacskának)*

Itt van!

Vadmacska:

Na, végre! Már azt hittem, sose lesz kint!

Villám:

Ügyes vagyok? Okos vagyok?

Vadmacska:

Annyira azért ne bízd el magad! De nem vagyok hálátlan. Mit szeretnél inkább? Egy kis pocokpecsenyét? Vagy hogy megmutassam, merre találsz gazdát magadnak?

Villám:

Nem lehetne mind a kettőt? Nagyon éhes vagyok!

Vadmacska:

Telhetetlen kölyke! Egy tüskéért egy jótett jár!

Villám:

Akkor... akkor inkább mutasd meg, merre találok gazdát magamnak. De előbb ezt a jó kis süntüskét visszatűzöm ide, a bundámba, hátha szükség lesz még rá!

Vadmacska:

Menj egyenesen addig a tölgyfáig. Ott fordulj jobbra, és nem sokára meglátsz egy patakot. Akkor már csak annyi lesz a dolgod, hogy kövesd, amerre folyik.

Villám:

Amerre folyik?

Vadmacska:

Mondom. Amerre folyik. Ezt már csak nem kell elmagyarázni? Beledobsz egy ágat vagy egy levelet, és arra mész, amerre a víz viszi. Világos?

Villám:

Világos. És meddig kell mennem:

Vadmacska:

Ameddig a nap a fejed fölé nem ér. Akkor meglátsz egy házat az erdő szélén. Talán ott gazdára találsz. Legalábbis láttam arrafelé egy gazdakinézetű embert, meg a feleségét. Meg a lányát, aki egy pamlagcicust hurcolászott az ölében. Az ilyenek képesek még egy magadfaját is befogadni.

Villám:

Nem kísérnél el? Csak egy darabig?

Vadmacska:

Hát mi vagyok én? Szolga? Testőr? Vagy idegenvezető? Nekem most meg kell keresnem azt a nyomorult egeret! Hogy beledöngöljem a vadrózsabokorba! Na, eridj! Eridj már!

5. jelenet

Villám megy, megy, ágat dob a patak vizébe, követi, bandukol, közben dúdolgatva biztatja magát.

Villám:

Erre folyik, erre megyek,

okos, bátor kutya leszek.

Arra fordul, én utána,

megtalálom gazdim máma.

Erre folyik...erre megyek... A nap a fejem fölött, a gyomrom korog... mikor érek már oda?

Végre meglát egy kis házikót az erdő szélén. A kapujában egy macska mosakodik, hátulról kakaskukorékolás hallatszik. Villám odaszalad a cicához, aki rögtön fújni és prüsskölni kezd.

Villám:

Itt lakik a gazda?

Pamacs, Vanda cicája:

(hadarva, mérgesen) Milyen gazda? Miért kérded? Kié? Mi közöd hozzá? Ki hívott ide? Mért nem mész odébb?

Villám:

Öööö.....*(szintén hadarva)* Nem ismerem. Fontos. Enyém lesz. Már mondtam. Vadmacska küldött. Mert ide jöttem.

Pamacs:

Hülyének nézel?

Villám:

Cicának nézlek. Ha meg nem sértelek. De szólíthatlak Vadmacskának is.

Pamacs:

Mért beszélsz összevissza?

Villám:

Én csak válaszoltam a kérdéseidre.

Pamacs:

Mit akarsz a gazdámtól?

Villám:

Lehetne az én gazdám is.

Pamacs:

Már hogy lehetne, amikor itt vagyok neki ÉN?!

Villám:

És egy gazdának nem lehet kutyája is, meg cicája is?

Pamacs*(mérgesen fújtatva)*:

Nem voltam világos? Hogy az én kigazdámnak én vagyok az egyetlen? Az egyesegyetlenegy cicamicácskája? A szívének legkedvesebb hancúrmancúrkája?

A selymes szőrű, ezüstpillás hercegnője? Megértetted? És még mindig itt vagy?
Nem félsz, hogy jó alaposan megkarmollak?

Villám:

Nem. Mert én egy bátor és ügyes kiskutya vagyok. Sün úr mondta.

Pamacs:

(felfújja magát, és kergetni kezdi Villámot)

Komolyan mondod? Bátor? Ügyes? Hányszor mondjam, hogy tünés innen, el a praclikkal az ÉN gazdámtól?!

Kergetőzés, ugatás, nyávogás. Vanda kijön a házból.

Vanda:

Pamacs! Mit csinálsz, kiscicám?

Pamacs:

Nem látod, hogy el akarom kergetni ezt a csavargót?

Vanda:

Egy kiskutya! Hát te meg hogy kerülsz ide?

Villám:

Elvettek az anyukámtól, kidobtak, és most gazdát keresek. Leszel a gazdám?

Vanda:

Kiskutyához képest jó mély hangod van.

Villám:

Na, leszel a gazdám? Ügyes vagyok és bátor, Sün úr is megmondta.

Vanda:

Elcsavarogtál?

Villám:

Mondom, hogy kidobtak, és most gazdát keresek.

Pamacs:

Még annyit se tudsz, hogy az emberek nem értik az állatok nyelvét? Ennyire buta vagy?

Villám:

Nem vagyok buta. Én ügyes...

Pamacs:

Nem unod még, hogy egyfolytában magadat dicséreted?

Vanda:

Biztos éhes vagy. *(térül-fordul, két tálkát tesz Villám elé)* Gyere, egyél. Van itt tej is, ha megszomjazzál.

Villám:

(ráveti magát az ételre) Jaj, de nagyon éhes vagyok! Jaj, de nagyon szomjas vagyok! Jaj, de finom ez a tej! Köszönöm, kis gazdám!

Pamacs:

(próbálja Villámot eltaszigálni a tálkák mellől)

Nem tűnsz innen?! Hagyod az ebédemet?! Hagyod a tejecskémet?!

Vanda:

Pamacs, menj onnan! Jut neked is, ne légy ilyen irigy!

Pamacs:

Talán még a kosaramba is belefeküdnél, te... kakukkfióka?!

Villám *(miközben habzsol)*:

Nem vagyok madár! Kiskutya vagyok!

Vanda:

Ó, te szegény, jó régen nem ehettél! *(próbálja odébb tolni Pamacst, aki még most is abban mesterkedik, hogy a kiskutyát ellökdösse a tál mellől)* Pamacs!

Pamacs:

(fújtatva és prüsszkölve a dühtől) Mért eteted? Mért itatod? Nem látod, hogy ez egy csavargó? Egy betolakodó?

Vanda:

Nekem sosem volt kiskutyám. Meg nagy se. De mindig szerettem volna. Ha anyáék hazajönnek, megkérdem, itt maradhatsz-e?

Villám:

Hurrá! Lesz gazdim! Lesz gazdim!

Pamacs:

Ezt a szégyent kellett megélnem? Hogy már nem én leszek a legszebb? A legaranyosabb? A gazdi kedvence? Minden finom falatok végcélja? Hogy lecserélnek egy vakarcs kutyára?

Villám:

Békítően odanyújtja Pamacs felé a mellső lábát. Mire Pamacs jól pofonvágja.

Vanda:

Pamacs! Hagyod békén!

Pamacs:

Dehogy hagyom! *(lehúz még egy pofont, amire már Villám is visszaüt, általános adok-kapok kezdődik)*

Vanda:

Hagyjátok abba! Kiskutya! Legalább neked legyen eszed!

Erre mindketten leállnak.

Pamacs:

Még hogy ennek? Esze?

Villám:

Nem én kezdtem, de már abba is hagytam. Mert okos és ügyes kiskutya vagyok. Sün úr is megmondta.

Pamacs:

És kit érdekel egy sün véleménye?

Szimatolni kezd, láthatóan egyre idegesebbé válik.

Van valami a fák mögött? Vagy valaki? A...a....ki nagyon nagy... és veszélyes?

Vanda:

Mi bajod van, Pamacs? Mitől ijedtél meg ennyire?

Pamacs:

Valami vadállat? Medve? Vagy farkas? É...é...s mi lesz most? Meg fog enni?
Szééé...szééét fog marcangolni?

Vanda:

Mi van veled, kiscicám? Gyere ide!

Pamacs Vandához menekül, aki magához öleli.

Villám:

Beleszagol a levegőbe.

Ezt a szagot már éreztem valahol. Hol is? Hol is?... Megvan! Ez a sakál!

Pamacs:

Ijedtében hanyatt veti magát, elájul és leesik Vanda kezéből.

Vanda:

Mi van veled? Térj magadhoz, kiscicám! *(élesztgeti a cicát, aki lassan magához tér)*

Villám:

Majd én beszélek vele!

Villámgyorsan odafut a fákhöz.

Vanda:

Jézusom, lehet, hogy egy farkas! *(kezében az éledező, reszkető Pamaccsal hátrálni kezd)* Ne menj oda, kiskutyám! *(Pamacs leugrik az öléből és elbújik a ház mögé, Vanda utánamegy)*

Sakálüvöltés. A sakál kilép a fák mögül.

Villám:

Szervusz sakál!

Sakál:

Már megint te vagy az?! Te vakarék! Talán meggondoltad magad? Mégis elszegődsz hozzám? Kakasszagot érzek. Ha segítesz megfogni, megkapod a ... lábát...a szárnya végét...nem is, a taraját!

Villám:

Van már nekem gazdám, nem kell vadásznom. Csak megvédenem a kakasát. És meg is védem!

Sakál:

Teee?! Tőlem?

Villám:

Tőled is, ha kell!

Sakál:

Hahaha! Bekaplak még a kakas előtt! Jó leszél előételnek, te töpörtyű!

Odamegy Villámhoz, aki ügyesen félreugrik, előkapja a bundájából a süntüskét, és beleszúrja a Sakál hátsójába. A Sakál felüvölt, próbál Villám elé kerülni, de Villám sokkal gyorsabb. Körbe-körbe kergetőznek, Villám többször fenékbe szúrja a Sakált, aki egyre jobban üvölt, majd ordít egy nagyot és elfut.

Sakál:

Jaj, a hátsóm! Jaj, a combom! Te sátánfajzat! Te állatok szégyene! Jaj, de fáj! Te korcs! Te aljas! *(eltűnik az erdőben)*

Villám:

Harciasan ugat, majd visszafuta házhoz.

Elfutott, mert elzavartam!

Okos, bátor kutya voltam!

Van már nekem kicsi gazdám,
rátaláltam, ő meg énrám!

Vanda és Pamacs előjönnek a ház mögül.

Vanda:

Hogy te milyen bátor és gyors kiskutya vagy! Mint a villám! Tudod mit?
Legyen ez a neved! Villám!

Villám:

Nekem tetszik. Lehetne esetleg még két nevem: Ügyes Bátor Villám?

Pamacs:

Nem lesz az egy kicsit sok, te nagyokos? Azért, mert most az egyszer, véletlenül
egész ügyi voltál?

Vanda:

Ne morogj, Pamacs! Mi lett volna velünk Villám nélkül?

Villám:

Ugye, hogy ugye?

Pamacs:

Mi lett volna? Mi lett volna? Futni mi is tudunk, nem?

Vanda:

Ha elmesélem anyuéknak, hogy megvédtél bennünket, biztosan itt maradhatsz.
Na, gyertek, keresünk Villámnak valami jó kis helyet!

Pamacs:

De jó messze az enyémtől, ugye?

*Elindulnak a ház felé, Villám játékosan kergeti Pamacsot, Pamacs leken neki
egy pofont, aztán mennek egymás mellett, időnként lökve egyet a másikon.*

Vanda: *(az ajtóból visszafordulva, boldogan súgja a közönségnek)*

Van egy kiskutyám, fehér gombolyag.

Mozgó, nedves pont az orra.

Szuszog, ha alszik, ébren szimatol,

egy óriás, ugráló bolha.

Villám (*felháborodva visszafordul*):

Bolha????!!!!

Vége